

NÁVRAT

Za chvíli bychom tam už měli být... je možné, že si nedokážu přesně vybavit město, ve kterém jsem vyrůstala? Taxikář jede jistě a suverénně. Na nic se neptá, přestože jsem ho najala už v Praze na letišti. Má samozřejmě navigaci a umí číst z lidských obličejů. Můj komisní výraz, který jsem nasadila hned při nasednutí, ho dostatečně varoval. Za půldruhé hodiny jízdy jsem si nedokázala srovnat myšlenky, vymyslet scénář svého nikým neočekávaného vstupu na jeviště, které jsem opustila před pětadvaceti lety. Koho najdu na staré adrese? Kdyby žil Jay, pojal by celou tuhle výpravu jako ohromné dobrodružství s neznámým koncem. Miloval takové situace. Konfrontace bez přípravy, momenty překvapení. Říkal, že jediné tak se ukážou opravdové vlastnosti a charaktery. Tak, nebo v průserech. No, jeden jim vezu. Jen si nejsem jistá... vlastně ničím. Nevím, jestli mě vyslechnou. Po pravdě netuším, zda mi otevřou dveře. A kdo mi je otevře. Jay mě nikdy neodsuzoval, že jsem tenkrát zmizela bez pozdravu i vysvětlení, které jsem po pár dnech odbyla několika větami. Nevyčítal mi bezohlednost vůči rodině a sobectví, sám byl hodně podobný. Neplýtvat citečky. Po jeho boku byl život nepřetržitou jízdou na horské dráze. Nahoru, dolů. Když z ní po patnácti letech vypadl, nedivila jsem se. Naopak, čekala jsem konec mnohem dřív. Zničující kombinace adrenalinu, drog a alkoholu udolala jinačí frajery. Ujížděl na plný výkon tři životů současně a nelitoval. Dělat manažera, agenta, manžela, milence, kamaráda, lokaje i vrbu pařížské modelce není lehké. Stín plnokrevného a divokého chlapa měl na smrtelné posteli jedinou starost. Kdo se teď o mě bude starat...

Blížíme se. O mé zamyšlené oko zavadí souběžná silnice za dělicím pruhem z trávy. Tady se to tenkrát stalo..

„Jeďte pomalu... přibrzďte!“ Taxikář nechápe, ale ubere plyn. „Ještě, prosím,“ dodám už normálně. Vzpřímím se na sedačce a přiložím dlaně na sklo okénka. Vidím sebe a Ondru, jak se potácíme prostředkem silnice. Držíme se za ruce, povídáme si, co minutu se zastavujeme a líbáme. Říkám mu, že si musím odskočit. Rozchechtá se a doporučí mi, ať si sednu na bobek klidně tady, že neuvidí nic nového. Přikývnu, ale přece jen ukročím asi dva metry stranou. Stačilo. To příšerné kvílení brzd mi z mozku nevyhnalo ani čtvrt století. Rána, ticho a temnota. Ležím na kraji silnice se spuštěnými kalhotami, řvu a držím se za břicho. Ondřej leží kousek ode mě, tělo má divně pokroucené, pod ním se rozlévá tmavá louže. Slyším houkačky, za okamžik vedle mě poklekají postavy v záchranářských oblecích.

„On!“ ječím, „jeho!“ Neslyší mě. Nemohou. Nahlas neříkám nic, to křičí jen má hlava. Dívám se do Ondrových vytržených očí. Tvář pod nimi chybí. Mé vědomí se poroučí do temnoty, z které se probudím až na detoxu. Dodnes si myslím, že to bylo příliš brzy.

„Paní, už můžu...“

„Promiňte, jeďte dál.“ Ano, i pro tohle se vracím. Tenkrát jsem byla strašně mladá a myslela jsem si, že utéct rovná se zapomenout. Už dávno vím, že sebe si bereme s sebou, kamkoli se vrtáme. Sebe se nezbavíme. Možná si to nejdřív myslel i Tom, náš „strejda“, když za mnou přišel do léčebny. Měla jsem za sebou ten nejšílenější a nejbolestivější detox, který kdo mohl zažít. Tělo sice vyčistili od drog, ale mozek se nedokázal zklidnit. Tvrdě vyžadoval svoji dávku a mučil mě. Bolel mě každý centimetr těla a půlku dne jsem prožívala v bludech a halucinacích. „Dostaneš se z toho, vydrž,“ hecoval mě, kdykoli mi držel hlavu, když mé útroby vracely do záchodové mísy to málo, co jsem dokázala pozřít. Někdy se mu povedlo proniknout k mému sluchu, a pak jsem ho nenáviděla úplně nejvíc.

„A co Ondra?! Co?!“ řvala jsem a hledala, čím bych rozmlátila ten jeho samolibý úsměv na cucky.

„Nestrčil jsem ho pod to auto, na to pamatuj. Hele, teď je důležitý, aby ses vyléčila,“ promluvil ten, kdo posílal své dealery před naši základku, „Počkáme, až ti bude osmnáct, aby na tebe vaši nemohli a vypadneme odsud.“ Zálibně si prohlížel mou ztýranou tvář a hladil mě po mokrých vlasech. „Dáš se dohromady, jsi nádherná holka a ... tam venku ti zajistím budoucnost. Splatím ti tuhle šlamastyku. Jen musíš být zase zdravá.“

„Jsme na místě, madam,“ probírá mě řidič právě ve chvíli, kdy se do popředí kolotoče vzpomínek začalo drát live show, které jsme Tomovi s Ondrou museli předvádět. Sjetí pod obraz jsme se v kanceláři jeho bordelu milovali na podlaze, křesle, na stole tak blízko něj, že nás osahával a podle chuti laskal mě nebo jeho. Se vší nevinností a zamilovaností teanagerů, kteří mu byli vděční za štědré kapesné a dávku. Ozývá se známá bolest a pomalu začíná tepat v zaběhnutém rytmu. Rychle sahám do kabelky a svírám ampulku s tabletami. Ještě ne... ještě počkám. Jen se teď proboha nesmím zhroutit. Řidič si všiml mého zaváhání.

„Jsme tu správně, jel jsem přesně podle navigace. Kaplěřova 75. Mám počkat?“

„Ne ... nebo, kolik to dělá?“ Co když mi nikdo neotevře? Nebo tu bydlí jiní lidé?

„3850 korun, prosím. Ale když se mnou pojedete zpět do Prahy, bude to se slevou.“

„V dolarech? Nebo eurech?“ Zajiskří mu oči a hbitě na mobilu aktivuje kalkulačku.

„Počkejte deset minut, a když se nevrátím, jeďte.“ Ukáže mi sumu na displeji a já platím se slušným dýškem. V nejhorším tu určitě najdu nějaký hotel a do Prahy se vrátím zítra. „Máte vizitku?“ S úsměvem sáhne do náprsní kapsy a jednu mi podá.

„Co zavazadlo, madam?“

„Aha, jasně.“ Co si o mně asi myslí? Jede s kufrem někam, kde ji nečekají?

Úžas ve tváři mé sestry Terezy se rovná téměř zděšení. V automatickém gestu si přitiskne pěst na ústa a oči jí zvlhnou.

„Bětko...“ Trhám sebou. Českou zkomoleninou Alžběty mě už dávno nikdo neoslovil. Tom i Jay mi říkali Betty a v branži jsem Elisabeth. Tedy... byla jsem. Moc se nezměnila. Má stále husté hnědé vlasy, trošku prošedivělé, ale možná je to melír. Také mírně přibrála, aspoň vykompenzuje moji hubenost. Sluší jí to, ale v očích má ...snad smutek, únavu, rozčarování? Možná jen šok z návratu ztracené mladší sestry.

„Ahoj Teri, můžu dál?“ Beze slova ustoupí stranou, abych mohla projít. Zírá na můj kufr, který táhnu za sebou. Nedivím se. „Neboj, spát půjdu do hotelu.“ Zrudne a uhne očima. Je jí trapně. Mně ne, jsem kovaná nepřehlednými situacemi a překážkami všeho druhu. Nepoddávám se snadno. Jen mi něco nedefinovatelného krouží okolo žaludku a pomalu ho svírá. Terka pořád váhá, jak se zachovat. Netuší, že já už dobojovala. Vzdala všechny vzdory. Jedu ve vyšší lize, jak by řekl Jay. Co bych dala za to, aby tu byl se mnou.

„Můžu dál?“ Sklouzne zrakem k mým botám. Nechutný český zvyk zouvat návštěvy jsem v cizině zapoměla. Odkopávám lodičky a hledám, kam pověsit paletu. Bere mi ho z ruky a bezhlesně kyne k otevřeným dveřím obýváku. Průzorem vidím, že je jinak zařízený, ale předsín je až na nový botník stejná.

„Díky,“ klopím oči a v návalu sentimentu jí stisknu ruku. Vytrhne mi ji, ale ne moc přesvědčivě. Vejdu do čtvercového pokoje a rozhlížím se. Ano, zařízení až na několik dekoračních předmětů a obrazů je vyměněné. V rohu u okna stojí široký psací stůl s mnoha zásuvkami. Je doslova obložený pastelkami, akvarelovými barvami, papíry všech velikostí a malůvkami. U zdi se krčí notebook, ale klávesnici nevidím. Je zřejmě zanesená skicami. U stolu sedí na kolečkové židli mladík s tmavými vlasy a s vystrčenou špičkou jazyka něco soustředěně maluje.

„Ahoj,“ řeknu a jdu k němu. Nereaguje. Vtom mi Terezina ruka přistane na rameni. Zastavím se.

„To je Tedy. Nevnímá tě. Všimne si tě, až sám uzná za vhodné, zaznamenává změny se zpožděním. Pojd' se posadit.“ Panebože! Vede mě do protějšího kouta a pokyne ke křeslu. „Co si dáš? Kafe? Preso ti neudělám, jestli seš zvyklá, ale mám docela dobrý rozpustný.“ V jejím pohledu je krom nervozity i stud a bezradnost. Usměju se.

„Půjdu s tebou. Rozpustný bude prima a jestli máš trochu mlíka...“ Už jen proto, že jsem ho nepila, ani nepamatuju, si ho s chutí dám. Obejmu ji okolo ramen a cupitám s ní do kuchyně. Čeká mě určitě dlouhý a složitý hovor, ale nestrpím, aby se moje vlastní sestra cítila přede mnou trapně.

„Nemysli, nejsem zvyklá na bůhvíjaký přepych,“ lžu, protože za roky s Jayem jsem nic jiného nepoznala, „Hlavně zpočátku jsem si užila svý.“ Jo, ale jinak, než by si ona mohla představit.

„Viděla jsem tě v Cosmopolitanu a jednou i v Elle. Jsi modelka, jestli se nepletu. A asi úspěšná.“ V posledních slovech zazní ironie. Nalévá vodu do hrnků, ze kterých se ve Francii pije polévka a podívá se na mě s výčitkou v hlubokých očích. Jak to, když ona byla vždycky ta hezčí? Protěžovanější? Ať vyvedla cokoli, vina byla na mé straně. Já, opomíjené, hloupé a ošklivé káčátko, později nezvládnutelná rebelka vysmívající se autoritám.

„Nebylo to zadarmo, Teri.“ Vytahuje z lednice krabicové mléko a doplní jím můj hrnek až po okraj. Pohodí hlavou.

„Aha. Možná jsi musela vymést pár postelí, jejichž majitelé se ti zajídali. Víím, jak to chodí, i když žiju v týhle prdeli.“ Výraz jejího obličej se rychle mění, teď je v něm hněv a zklamání. V duchu se uchechtnu a vzpomenu na dril, kterým mě Tom dusil. Dieta, fitko, solárko, běh, plavání, modelovací cvičení, aerobik, sauna, francouzština, angličtina ...dokola, dokola. *Jsi krásná, ale to by ti stačilo tak do lepšího bordelu nebo escort servisu. V nejlepším call girl, a i ta musí mít aspoň trochu přehled a umět mluvit. Ty budeš manekýna! Dokonalý tělo i chování. Dokonalý, rozumíš? Bez chybičky!* Nemůžu za to, jak dopadla. Nemůžu za to, že... Ne, poručím si. Přejdu tu hnusnou poznámku, je to malichernost.

„Tedy...“

„Tadeáš...“ Vezmeme každá svou kávu a jdeme zpět do obývacího. Sedáme si. Tadeáš pořád zaníceně pracuje na kresbě. Ztiším hlas téměř do šepotu.

„Nechodí? Kolik mu je? A jak se to vůbec přihodilo?“ Tereza se ušklíbne. Ošklivě. Zle.

„Nemusíš šeptat, slyší zvuky, ale slova rozpozná jen některý. Musíš se při mluvení na něj dívat a artikulovat. Přidušenej, ale ne tolik, aby z něj byl ležák. Zvládne se obsloužit, obléct, dojít na záchod. I jednoduchou práci, opakuje, co mu předvedeš. Pár slov, ale to musí chtít. Baví ho malování, to hodně, jak vidíš.“ Odřídá to jako raport.

„Máte jenom jeho?“ Tereza trochu ožije.

„Ještě dceru, Denisku. Bude jí čtrnáct.“ Nadechnu se. „Je teď na tréninku. Přijde tak za hodinu,“ informuje a já se nadechnu znovu.

Dorovávám skok od branky, který jsem jaksi vytěsnila. Hlavní vchod nebyl zamčený... dveře od bytu otevřené na škvíru, musela mě vidět z okna. Nevšimla jsem si jmenovky. Když se po tolika letech bez kontaktu vracíte do hnízda, nepřipadá vám divné, že na prahu stojí sestra. Přece jste tu spolu vyrůstaly.

„A... máma?“ Tedy se jako na povel otočí a s zíráním na mě s otevřenou pusou. Patrně reaguje na slovo máma. Cítím, jak se mi třese brada. Je mi podobně jako tenkrát, když u nás zazvonili policajti a s přiměřeně vážnými obličejemi mámu informovali, že je táta po smrti. Přebíhal silnici a srazilo ho auto. Bylo mi deset, Tereze patnáct. Ten den jsem nepřišla jen o otce, ale i o matku.

„Umřela,“ řekne Terka a poprvé se mi podívá přímo do očí. „Na infarkt, před čtyřmi roky.“ Přirazím bradu k zubům a zatnu nehty do horního rtu. Jen ať se mi nerozběhne záchvat, prosím. Tereza očima neuhýbá, čeká. Já ano a zjišťuji, že Tadeáš už zase věnuje pozornost výkresu. Ona musí vidět, že se stydím. Potřebuje se mým zoufalstvím pomazlit. Aspoň trochu satisfakce. „Myslíš, že bych sama zvládla starat se o invalidního kluka a malou Denisku, kdyby mi nepomáhala?“ vystřelí. Aha, nikdy se z mámina bytu neodstěhovala a otec dětí tu s nimi nebydlí.

„Jsi rozvedená?“ ptám se, abych měla jasno. Tereza se opovržlivě uchechtne.

„A ty se divíš?“ To mě naštve.

„Jo, uhodlas. Cos to měla, proboha, za chlapa, že tě nechal v takovém maléru plácát samotnou?“

„Máš lepšího?“ Nadskočí, ale pak se zarazí. Začíná mi být opravdu zle. „Můžeš mi donést vodu, prosím?“ Zvedne se, ale ještě okamžik pozoruje, jak třesoucí se rukou vyndávám ampuli s léky z kabelky. Vysypu jednu a čekám. Terka položí sklenici na stolek a já hltavě tabletu zapíjím. Periferně vidím, jak mě vyděšeně sleduje. Možná nějaká asociace. Nechci jí dát šanci. Zatím ne.

„Měla jsem,“ odpovím hned, jak polknu. „V jistém smyslu jsem žila s nejlepším chlapem na světě.“ Vzdychnu. „Přišla jsem o něj právě proto, že se celý život snažil být tím nejlepším, nejschopnějším.“

„Nechápu...“ pokrčí rameny.

„Pumpoval do sebe podle potřeby tu alkohol, tu drogy, tu různé dryáky. Jel na výkon, dělal mi agenta... všechno. Zemřel na selhání srdce, diagnostikovali mu i akutní cirhózu.“

„Brr,“ otřese se Teri. Ví, že se nikdy nedokáže ani přiblížit představě, jak moje práce v reálu vypadala. Její obličej však těžko skrývá závist a pokoření. Malá naděje. „A ty a...“

„Jen občas, závislá už jsem nikdy nebyla.“

„No jo, je mi to líto, ale život na vysoký noze a v záři reflektorů holt něco stojí. Někdy i život,“ dodá pateticky. „Petr... jako můj ex to prostě nezvládl. Odmítal trávit manželství utíráním zadku postiženému klukovi a bydlením u mámy.“

„Zbabělec,“ konstatuju. Prášek zabral, je mi mnohem lépe. Chci se bavit o mámě, ale Tereza mě předběhne.

„Ale tys odešla přece s tím hajzlem, co tě navykl na drogy, ne?“ Je šťastná, že konečně může hnůj mé minulosti trochu prohrabat. Už cítím, jak páchne.

„To ano. Modelku evropského formátu ze mě udělal on. Vycvičil mě, seznámil s lidmi, kteří v branži něco znamenají, rozhodují. Mnohokrát jsem si sáhla na dno svých sil, než jsem začala být opravdu dobrá a žádaná.“ Poslední slova už zřejmě nevnímá. Tvář jí rudne nevolí, rty se semknou. Nečekám.

„Terko, tys ale měla spoustu možností, abys to někam dotáhla. Bylas hezčí než já, chytřejší, máma se v tobě viděla. Po tátově smrti ti patřila všechna její pozornost, zájem, odečítala ti přání z očí.“ Vidím, jak se v křesle napřímí a předkloní. Zvedám ruku, chci říct všechno. „Ze mě jste si udělaly popelku, otloukánka, platila jsem za balast, který tu bohužel musel s vámi žít. Čím jsem si to zasloužila? Řekni... vždyť máma ani netušila, že beru drogy. Nepoznala to! Vůbec jsem ji nezajímala, ani tebe ne!“ Už mě to nebaví. I na ní je znát, že neví, jak odpovědět. Oponovat mi. Vyvrátit, co jsem řekla. Ví, že je to pravda. Kácí se zpět na opěradlo a mne si dlaně jednu o druhou. Tadeáš praští pastelkou a trhavými pohyby ukazuje ke dveřím. Vyráží skřeky, kterým nerozumím. Sestra vstane a jde k němu.

„Musím ho odvézt na záchod.“

„Říkala si, že to zvládá sám.“

„Někdy jo, ale musí být v klidu. Asi ho tvoje přítomnost trochu vykojila. Nezná tě.“ Bere vozík za madla, otočí ho a tlačí k předsíni. Zvednu se a otevřu dveře dokořán. „Mimochodem, jsi děsně vychrtlá,“ sykne a projede kolem mě, „to už dneska není in ani u modelek, ne?“ Zavírám dveře a znovu si sedám. Rozhlížím se po pokoji, jako bych tu byla poprvé v životě a není to jiným zařízením. Nepřívětivo, nelaskavo. Ostatně...takové to bylo i tenkrát. Jsem jen starší a citlivější. A... tak do toho. Tereza se vrací a parkuje Tedyho zpět ke stolu. Okamžitě bere do ruky odhozenou pastelku a pokračuje tam, kde přestal. Vlastně mi parádně nahrála.

„Mám rakovinu, ségra. Zbývá mi pár měsíců, možná půl roku, nejvýš rok,“ vysypu ze sebe a zírám přitom na hřbety knih v policích staré knihovny. Ta je původní. Tereza má v očích slzy, jako když mě uviděla stát na rohožce. Začne si prsty mnout bradu. Ten tik mám také. Vždycky když nevím, jak reagovat.

„A ...co... čeho...“

„Melanom, asi z opalování. Metastázuje, hajzl.“ Zakroučí hlavou.

„Přece nemůžeš vědět, kdy... na západě existuje určitě léčba...“ Západ, zažitý výraz i třicet let po sametu.

„Vím. Byla jsem se nechat vyšetřit v Americe, u jednoho věhlasného doktora. Zařídil mi to ještě Jay.“ Je možné, že jsem postřehla záblesk závidivosti při slově Amerika? Ne, to je absurdní. Jsem zaujatá a sugeruju si blbosti. „Je to tvrdá země, víš? Ve všem. Například v tom, že tě žádný doktor nechlácholí, když zjistí, že umřeš. Naopak, informuje tě suše a bez zábran, aby ses mohla vypořádat se světem.“ Terka mlčí se sklopenou hlavou a popotahuje. Chci to dokončit, musím to dotáhnout. Sáhnu do kabelky a vyndám malý diář v elegantních kožených deskách. Dnes už ho mám spíš jen pro parádu a abych si měla kam zapsat termíny prohlídek a zákroků. Před pár lety by mi nestačily čtyři takové. Je v něm stránka z plastiku s přihrádkami na karty a vizitky. Jednu vytáhnu, položím na stůl a přišoupnu k Tereze. „Jméno a adresa kanceláře mého pařížského notáře. Až umřu, spojí se s někým v Čechách, očekávám, že si ho najdeš sama. Všechno je tvoje. Nikoho nemám.“ Tereza skryje obličej v dlaních. Brečí. „Vydělala jsem hodně peněz, Teri, víc, než bych kdy mohla utratit. Mám v Paříži dům. Moje omluva za dvacet pět let.“ Neměla by se už objevit Denisa?

„Já...“ vzlykne, „já nevím, co říct. Všecko jsme to nějak posraly.“ Vzhledne a opíše rukou půlkruh po zdech pokoje. „Tohle všechno... léta jsme tu žili v tom starém harampádí a když Petr vypadl... víš, jak dlouho jsme s mámou šetřily?“ Najednou mě chytne za ruce vyráží ze sebe: „Už jsem ti to vrátila, Bětko... všechno, i s úrokama a dál budu platit. To máma, v mémě se něco zlomilo, když jsi odsud vypadla.“ Nerozumím. Třeštím na ni oči a cítím, jak mi buší srdce. Tadeáš zřejmě zaujala také. Pohodí pastelku a otočí se k nám. „Máma řekla, že už má dost zatížený svědomí a víc už...“

„Máma!“ zařve Tedy a mlátí okolo sebe. Dvacet pět let... Vtom se zažehne tisíc stowattových žárovek a rozsvítí černou díru v mé paměti.

Je noc. Na zdech nemocniční chodby svítí jen tlumená světla. Stojím před prosklenou přepážkou a kymácím se ze strany na stranu. Je mi zle, strašně zle. Potřebuju se opřít o tu stěnu. Mám strach, že omdlím. Nohy se mi třesou a hrozí, že mě zradí. Nemůžu stát. Celé tělo zachvacuje nekontrolovatelný třas, mlátí mnou sem tam. Dýchám trhaně, vyrážím hlasité zvuky. Za sklem je skoro úplná tma. Obrovský stropní zářič poskytuje jen nezbytné světlo, které v mlhavém kuželu nasvětluje pult s akváriem. Nad ním se sklání několik postav v bílých pláštích a rouškami na obličejích. Posunuju pomalu nohy vpřed a cítím teplý čůrek tekoucí mi po stehně. Na zemi se objevuje tmavá kapka. Další. Krvácím. Konečně se doploužím ke sklu a dopadám na něj dlaněmi. Zastřeným zrakem se snažím proniknout změní hadiček a pípajících

přístrojů do vnitřku té skleněné krabice. Pod rychlými pohyby množství rukou se něco zmítá. Něco maličkého. Slyším pláč. Ukrutný, pisklavý. Rve na kusy to, co ze mě ještě vnímá, cítí. To není akvárium...

„Tady seš ty zatracená fetko!“ zahřmí ženský hlas v mé blízkosti a já se plnou vahou poroučím na stěnu. Sklouzávám k zemi, ale silná paže mě jedním hmatem chytne za krk a přimáčkne můj obličej ke sklu. Stisk je pevný, nekompromisní. Strašně to bolí. Chci umřít.

„Když už ses sem doplazila, tak se dívej! To je tvý dítě, ty svině! Musíme tu zachraňovat děti takových jako seš ty. Tohle taky zachráníme, ale ty klidně chcípni... slyšíš? Posloucháš mě!“
Poslední, co zaznamenám, je zděšený pohled jednoho z lékařů, který si toho povyku všiml.
Jestli se dožiju, za měsíc mi bude sedmnáct let.

„Ahoj mami, čauva Tedy... já, kdo to je?“

Vidím dívku, se kterou jsem měla společný pokoj. Chci ji pozdravit. Chci jí říct, jak moc se podobá své mámě. Chci, ale nejde to. Vidím Terezin zneklidněný obličej, vznáší se nade mnou. Asi ležím. Necítím nic, žádnou bolest. Jen klid. Objímá mě a nadlehčuje jakousi vatou, která mě strká mimo prostor. Obraz se zamlžuje, zbývají obrysy a jeden patří mému synovi. Přestal malovat a je teď u mě. Nějaká ruka mě hladí, snad ta jeho. Nechci se těch kontur vzdát, ani hlazení, ale musím. Už nic nevidím...

Tenkrát jsem neumřela, až teď.